

יומנה של פרה

פרק א' / ילדות

(בו מסופר איך יצאתי לאויר העולם ועד שעברתי לחינוך המשותף).

היום הומלטתי. ניסיתי לצאת לבדי, בשיתוף עם אמא, אבל הרפתנים הם חסרי-סבלנות; קשרו לי את הרגליים בחבלים ומשכו אותי לאויר העולם. קצת כאב לי אבל התגברתי. אמא ליקקה אותי, פתחתי את העיניים וראיתי שאני ברפת של קיבוץ מרחביה. חשבתי בליבי — איזה מזל!

ניסיתי לקום: רגל אחת... רגל שניה... טראח! נפלתי, נחתי קצת, התחלתי להרגיש רעב, ניסיתי לקום עוד פעם, הצלחתי! ניגשתי אל אמא, ניסיתי לינוק; כבר תפשתי את הפטמה בפה; בא רפתן וגרש אותי מאמא. תפשו אותי ולקחו אותי כמו חבילה... אמא הלכה אחרי וצעקה. הם גרשו אותה. גם אני צעקתי, אבל זה לא עזר; הכניסו אותי לתוך כלוב מברזל.

הצע אינו עונה על הביקוש. כך בטהרן הבירה וכך בערים אחרות. בטהרן מוכנות עתה מחלבות פרטיות קטנות לשלם לייצרנים תוספת של כ־10 אגורות מעל למחיר שהם מקבלים מאת המחלבה הממשלתית (אליה הם קשורים בחר זים). מעניין לציין שבעלי החוות הגדולות אינם מתפתים לעניין ויודעים להעריך את היתרונות המוענקים להם ע"י המחלבה הממשלתית.

צריכת החלב עולה ותעלה כנראה גם בשנים הבאות בקצב מוחש, כשהגדלת העדר לא תהיה מסוגלת להדביקה; זאת תוצאה של עליה מתמדת ברמת-החיים האופיינית לאיראן. בסיכום אפשר לומר: רכשנו לעצמנו שם מצוין; אנו מסוגלים להתחרות בשוק זה אף כאשר מתחרינו מציעים את בקרם במחיר זול יותר ובתנאי אשראי טובים משלנו. נוכל לשמור על מעמד־בכורה זה באם נמשיך לספק את דרישת השוק בכמות, באיכות ובמחיר.

ת"א, יוני 1969

אורי יטבת

ניסיתי לצאת, נפלתי, עגלה אחת אמרה לי שלא כדאי לי לנסות. נשארתי בכלוב. את אמא אני כבר לא רואה, אבל אני שומעת שהיא קוראת לי: מור! עניתי לה: מה!

שוב התחלתי להרגיש רעב. גם העגלות שעל ידי צועקות; הן בטח רעבות. הביאו חלב בדליים. כולן גמרו כבר לשתות ואני לא יודעת איך. שתיתי כמה לגימות אבל לקחו לי את הדלי. צעקתי, התעייפתי, נרדמתי.

בוקר; התעוררתי! שוב אני נורא רעבה. נדמה לי שאמא קוראת לי; אני לא בטוחה שזאת היא, אבל עניתי לה. בעצם אני כבר לא זוכרת איך היא נראית. ויש פה המון שדומות לה. היום כבר שתיתי הכל. אחר־כך בא איש אחד תפש לי את האוזן וחיבר אליה מספר ממתכת; לא הספקתי לצעוק והכאב עבר. בעצם — החיים כאן לא רעים רק הזבובים קצת מפריעים וגם חלב שאי־אפשר להתרוצץ.

פרק ב'

(בו אני עוברת מהכלוב לסכך, מפסיקה לשתות חלב ולומדת לאכול).

היום אני בת חודש. הובילו אותי לסככת העגלות; הרפתן רץ אחרי ובקושי השיג אותי. איזה אושר כאן! אפשר לרוץ, לקפוץ, לצאת לחצר — ממש חופש.

הביאו חלב. ניסיתי לשתות, מה זה? זה בלוף! זה מאבקה! אותו הצבע, אבל טעם אחר, לא שתיתי... נשארתי רעבה. למחרת כבר שתיתי; זה לא כל־כך נורא. התחלתי גם לטעום מהירק ומהשחת, זה בכלל לא רע. הם ראו כנראה שאני כבר גדולה והפסיקו לתת לי חלב, אני כבר אוכלת תערובת, שחת וירק — ואם אני צמאה אני שותה מים.

כאן זה נפלא: אנחנו משחקות עם העגרים לים ב"חמור ארוך" ואף אחד לא מפריע לנו. אלו חיים נפלאים. כבר פעמיים נתנו לנו זריקות חיסון, לא צעקתי. אומרים שזה לטובתנו. היום שוב פעם הרכיבו לי מספר, והפעם על האוזן השניה — מזל שיש לי רק שתי אוזניים.

פרק ג'

(בו אני כבר גדולה ומעבירים אותי למנזר)

היום העבירו אותי לסככה שיש בה רק עגלות גדולות כמוני, החיים הם כמעט אותו דבר: אוכלים טוב ואפשר הרבה לנוח. ברפת השניה אני רואה את העגלים, אבל אנחנו לא יכולים להירפגש — חבל... הם כל הזמן משחקים „אסומניה“. גם אנחנו משחקות אבל רק לפעמים.

היום ראינו שהשער של החצר פתוח. יצאנו החוצה והתחלנו לרוץ, רצנו למטעים, למספוא, לחצר-המשק; בקיצור — היה שמח. אחר-כך החזירו אותנו, קיבלנו קצת מכות, אבל היתה הרפתקא.

פרק ד'

(בו אני הופכת לאמא)

אני כבר כמעט בת 15 חודש היום; כל החברות שלי רצו לשחק דווקא איתי, ואני הסכמתי להן; אז בא הרפתן וקשר אותי, ואחר-כך בא איש אחד עם טכסי ו... את היתר אני מתבריישת לספר... אחרי חודשיים הרופא בדק אותי, העבירו אותי לתא אחר ואני גם מקבלת הוספות. החברות שלי מתרכזות עלי... אבל לי לא אכפת. שמעתי שהרפתנים אומרים שאני „חתיכה“ והפגורה שלי בסדר וגם העטין... זה בטח בגלל הגאנוטיפוסים של אמא כי את אבא אני לא מכירה.

הלילה היו לי כאבים איומים, ממש צירי-לידה, בבוקר כשבאו הרפתנים הם הבחינו שאני מהכה לעזרה ובמזל טוב נעשיתי לאמא. ליקקתי את בתי, איזו בת! ממש מותק, דומה לי... כשרצייתי לתת לה לינוק לקחו אותה לאותו מקום שלקחו אז אותי. הרגשתי עייפות רבה, רבצתי. בא רפתן וגרש אותי. שיכנעו אותי להיכנס לתוך בית לבן, ראיתי שלפני נכנסו — נכנסתי גם כן; איזה יופי! נקי, והעיקר שנותנים כאן

תערובת. הרכיבו לי מכונה על העטין — קצת כאב לי, אבל כשהראדיו התחיל לנגן שכחתי את הכאבים.

חולבים אותי שלוש פעמים ביום. אני כבר רגילה, שמעתי שהם אומרים שאני פרה מצויינת, כמו אמא. הם אומרים שאמא נמצאת כאן בין הפרות. רצייתי לבשר לה מזל-טוב! שהיא סבתא, אבל אנחנו לא מכירות...

פרק ה' / ואחרון

(החיים שיגורתיים וטובים — אם יש מה לאכול וריפוד לרבוץ).

היום היתה שקילת חלב. אני לא רוצה להשריין, אבל הנבתי למעלה 40 ק"ג חלב. בזכות זה נותנים לי יותר תערובת והחברות שלי מקנאות, שיקנאו! יש להן ברירה — שיעשו מאמץ ויתנו יותר חלב.

אחר הצהריים, כשעמדנו בחצר ליד השוקת ושתינו מים, ראיתי פתאום טכסי בא לרפת; הוא היה חשוד, כי זה לא הטכסי שבא כל יום; כמה פרות מבוגרות, שכנראה מכירות אותו, נכנסו לסככה מיד, הרפתנים יצאו והתווכחו איתו המון זמן. למחרת בא אוטו משא ולקחו שתי פרות. הוותיקות אומרות שמי שנוסע באוטו הזה כבר לא חוזר הנה, בעד זה הן פוחדות ממנו. אבל אותי לא יקחו, כי אני נותנת הרבה חלב.

היום נכנסתי ראשונה למכון החליבה; רצייתי להספיק לשמוע חדשות, אומרים שעוד מעט יגיעו לירח, מעניין אם יש שם פרות? בקרוב יש בחירות והרפתנים מתווכחים הרבה מאוד. אחרי שגמרו לחלוב את כולנו עשינו אסיפה והחלטנו פה-אחד שלא איכפת לנו אם הרפתנים יתווכחו על מה שהם רוצים, העיקר — שיתנו לנו דברים טובים לאכול וריפוד יבש לרבוץ.

רשם מפי פרה המעדיפה להישאר בעילום שם
קיבוץ מרחביה. עזרא צמרי

מאת המערכת

הקריאה לבוקרים, מדריכים ועובדי המוסדות המדעיים לתרום מפרי-עטם לחבורות „משק הבקר והחלב“ נשארה, לצערנו, עד עתה ללא הד. יש חשש שהמערכת לא תוכל לעמוד בהתחייבותה להוציא את החבורות בכל חודש, והעיקר — תחסר בהן „הישראליות“. בקשה מיוחדת מופנית למדריכים האיזוריים שיפרסמו, לכל הפחות, „מהנעשה והנשמע“ באיזורו של כל אחד, למען יידעו ככ הבוקרים מה נתחדש ומה נתיישן, מה מציק עדיין וממה „שואבים“ נחת.